

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Izaiáš 42:1-4 ¹Hle, můj otrok [služebník], kterého budu pevně držet [podpírat], můj vyvolený, jehož si má duše oblíbila. Vložil jsem na něj svého Ducha, a přinese právo národům. ²Nebude křičet ani se pozdvihovat ani nebude venku slyšet jeho hlas. ³Nalomenou třtinu nezlomí a hasnoucí knot [oba výrazy představují slabé a utištěné] neuhasí, bude vynášet pravdivý soud [k pravdě vyvede právo]. ⁴Nezemdlí ani se nenalomí, dokud neustanoví v zemi právo. I ostrovy budou očekávat na jeho zákon.

Christ Himself did not suppress one word of truth, but He spoke it always in love. He exercised the greatest tact, and thoughtful, kind attention in His intercourse with the people. He was never rude, never needlessly spoke a severe word, never gave needless pain to a sensitive soul. He did not censure human weakness. He fearlessly denounced hypocrisy, unbelief, and iniquity, but tears were in His voice as He uttered His scathing rebukes. He wept over Jerusalem, the city He loved, that refused to receive Him, the Way, the Truth, and the Life. They rejected Him, the Saviour, but He regarded them with pitying tenderness, and sorrow so deep that it broke His heart. Every soul was precious in His eyes. DA 353.1

DA – Touha věků 353.1 Kristus nikdy nezamlčoval pravdu. Vždy však mluvil s láskou. Ve styku s lidmi byl velmi ohleduplný, uvážlivý a pozorný. Nikdy se neprojevoval hrubě, nemluvil zbytečně přísně a nezraňoval citlivé lidi. Neodsuzoval lidskou slabost. Neohroženě napadal pokrytectví, nevíru a nepravost. Činil to však s nesmírnou lítostí. Plakal nad svým milovaným městem Jeruzalémem, které Jej odmítlo přijmout jako cestu, pravdu a život. Zavrhl Spasitele, který je miloval tak, že mu lítost zlomila srdce. Každý člověk byl v Jeho očích nesmírně cenným. (srv. TV 223.3)

Christ was a faithful reprover. Never lived there another who so hated evil; never another whose denunciation of it was so fearless. To all things untrue and base His very presence was a rebuke. In the light of His purity, men saw themselves unclean, their life's aims mean and false. Yet He drew them. He who had created man, understood the value of humanity. Evil He denounced as the foe of those whom He was seeking to bless and to save. In every human being, however fallen, He beheld a son of God, one who might be restored to the privilege of his divine relationship. Ed 79.1

Ed – Výchova 79.1 Kristus byl věrný a zároveň dokázal kárat hřích a nazývat zlo pravým jménem. Nikdy nežil na této zemi nikdo, kdo by tak nenáviděl zlo a tak neohroženě se proti němu stavěl. Už Jeho samotná přítomnost byla výtkou všem nepravdivým a přizemním věcem. Ve světle Jeho čistoty viděli lidé vlastní nečistotu, začínali chápat ubohost a nesprávnost svých životních cílů. Přesto je Pán Ježíš přitahoval. Stvořitel člověka znal hodnotu lidského života. Zlo považoval za nepřítele těch, kterým toužil přinést požehnání a záchranu. V každé hříšné lidské bytosti viděl Boží dítě, které může být přivedeno zpátky do Boží rodiny a mít privilegium společenství a vztahu s Bohem. (srv. Vy 48.6)

“God sent not His Son into the world to condemn the world; but that the world through Him might be saved.” John 3:17. Looking upon men in their suffering and degradation, Christ perceived ground for hope where appeared only despair and ruin. Wherever there existed a sense of need, there He saw opportunity for uplifting. Souls tempted, defeated, feeling themselves lost, ready to perish, He met, not with denunciation, but with blessing. Ed 79.2

Ed – Výchova 79.2 Jan 3,17 “Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.” Při pohledu na utrpení a ponížení lidí — tam, kde bylo patrné jen zoufalství a zkáza — dokázal Ježíš Kristus vidět naději. Kde byla jen nouze, viděl příležitost pro povzbuzení. Přijímal všechny pokoušené, zdeptané a ztracené, ne aby je odsoudil, ale aby jim mohl dát své požehnání. (srv. Vy 48.7-8)

The Saviour was full of compassion and love; He never spurned the truly penitent, however great their guilt; but He severely denounced hypocrisy of every sort. He is acquainted with the sins of men, He knows all their acts and reads their secret motives; yet He does not turn away from them in their iniquity. He pleads and reasons with the sinner, and in one sense—that of having Himself borne the weakness of humanity—He puts Himself on a level with him. “Come now, and let us reason together, saith the Lord: though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool.” 4T 294.1

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 294.1 Spasitel byl plný soucitu a lásky. Nikdy neodmítl upřímně litujícího člověka, ať už byla jeho vina sebevětší. Tvrdě však odsuzoval pokrytectví všeho druhu. Je seznámen s hříchy lidí, zná všechny jejich činy a tajné pohnutky; přesto se od nich v jejich nepravosti neodvrací. Přimlouvá se za hříšníka a domlouvá mu a v určitém smyslu – v tom, že sám nesl slabost lidství – se mu staví na roveň. **Izaiáš 1:18** “Jen pojdte a proberme to, praví Hospodin; jsouli vaše hříchy jako šarlat, zblednou jako sníh, jsouli rudé jako purpur, budou jako vlna.”

But the purity and holiness of Christ called forth against him the hatred of the ungodly. His life of self-denial and sinless devotion was a perpetual reproof to a proud, sensual people. RH July 18, 1882, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 7 Kristova čistota a svatost však proti Němu vyvolala nenávisť bezbožných. Jeho život plný sebezapření a bezhříšné oddanosti byl pro pyšné a smyslné lidi neustálou výtkou.

They could not tolerate the fearless rebukes by which he unmasked hypocrisy and condemned vice. When he exhorted them to put away their iniquities, they turned from him with sneers and execrations. They could not endure the radiance of a sinless character. It too clearly revealed their own defects. As religious teachers, they were envious of his influence with the people, fearing that themselves and their teachings would be overlooked. RH July 18, 1882, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 8 Nemohli strpět Jeho neohrožené výtky, jimiž odhaloval pokrytectví a odsuzoval nemorálnost. Když je nabádal, aby odložili své nepravosti, odvraceli se od Něj s posměšky a opovržením. Nedokázali snést záři bezhříšného charakteru. Ten až příliš zřetelně odhaloval jejich vlastní nedostatky. Podobně jako náboženští učitelé Mu záviděli Jeho vliv na lidi a obávali se, že oni a jejich učení budou přehlíženi.

They envied Christ's beauty of character. His manner of teaching was far superior to theirs, and they dreaded His success. He remonstrated with them, unveiling their hypocrisy, and showing them the sure results of their course of action. This stirred them to madness. They smarted under the rebukes they could not silence. They hated the high standard of righteousness which Christ continually presented. They saw that His teaching was placing them where their selfishness would be uncloaked,

and they determined to kill Him. They hated His example of truthfulness and piety and the elevated spirituality revealed in all He did. His whole life was a reproof to their selfishness... COL 293.3

COL – Kristova podobnost 293.3 Záviděli Kristu krásu Jeho charakteru. Ježíšův způsob vyučování zdaleka převyšoval ten jejich a z Jeho úspěchu měli obavu. Kristus je káral, odhaloval jejich pokrytectví a ukazoval jim, jaké následky bude mít jejich jednání. To je dohánělo k zuřivosti. Pálily je výtky, jejichž oprávněnost nemohli popřít. Nenáviděli ideál spravedlnosti, který Kristus vždy představoval. Viděli, že Jeho učení odhaluje jejich sobectví, proto se rozhodli Jej zabít. Nenáviděli jeho opravdovost a zbožnost, Jeho duchovnost, která se projevovala ve všem, co dělal. Celým svým životem káral jejich sobectví... (srv. PM 149.4)

Jesus Himself never purchased peace by compromise. His heart overflowed with love for the whole human race, but He was never indulgent to their sins. He was too much their friend to remain silent while they were pursuing a course that would ruin their souls.... real peace can never be secured by compromising principle. And no man can be true to principle without exciting opposition. DA 356.1

DA – Touha věků 356.1 Ježíš nikdy nezískával pokoj za cenu kompromisu. Miloval všechny lidi, ale nikdy nebyl shovívavý k jejich hříchům. Byl jejich přítelem a nedokázal mlčet, když viděl, že jdou po cestě vedoucí do záhuby.... Skutečného pokoje nikdy nelze dosáhnout ústupkem v zásadách. Kdo chce zůstat věrný zásadám, narazí na odpor. (srv. TV 225.5)

He who came to redeem the lost world was opposed by the united forces of the adversaries of God and man. In an unpitying confederacy, evil men and evil angels arrayed themselves against the Prince of Peace. Though His every word and act breathed of divine compassion, His unlikeness to the world provoked the bitterest hostility. Because He would give no license for the exercise of the evil passions of our nature, He aroused the fiercest opposition and enmity. So it is with all who will live godly in Christ Jesus. Between righteousness and sin, love and hatred, truth and falsehood, there is an irrepressible conflict. When one presents the love of Christ and the beauty of holiness, he is drawing away the subjects of Satan's kingdom, and the prince of evil is aroused to resist it. Persecution and reproach await all who are imbued with the Spirit of Christ. The character of the persecution changes with the times, but the principle—the spirit that underlies it—is the same that has slain the chosen of the Lord ever since the days of Abel. MB 29.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 29.2 Proti Spasiteli, který přišel vykoupit ztracený svět, se postavily spojené síly nepřátel Boha i lidí. Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když se v každém Jeho slově i činu projevoval božský soucit, pocítil vůči sobě nejhorší možné nepřátelství, protože se nepodobal světu. Poněvadž neschvaloval projevy zlých vášní naší povahy, vyvolal ten nejzuřivější odpor a nenávist. Něco podobného prožívají všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávistí, pravdou a lží je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu Jeho svatosti, odvádí poddané ze satanova království. Kníže zla se tomu snaží zabránit. Všichni, kteří jsou naplněni Duchem Kristovým, musí počítat s pronásledováním a potupou. Způsob pronásledování se sice s dobou mění, avšak princip — duch, který stojí v pozadí toho všeho — se nemění. Je to ten stejný duch, který ničí Pánovy vyvolené již od dnů Ábela. (srv. MON 24.1)

There was never one who walked among men more cruelly slandered than the Son of man. He was derided and mocked because of His unswerving obedience to the principles of God's holy law. They hated Him without a cause. MB 32.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 32.1 Nikdo z lidí nebyl pomlouván tak krutě jako Syn člověka. Posmívali se Mu a tupili Ho, protože byl bezvýhradně oddaný zásadám Božího svatého zákona. Lidé Ho nenáviděli zcela bez příčiny. (srv. MON 25.2)

How many there are who hear the word of truth, but hate the message and the messenger, because the truth disturbs them in their deceptive practices! 5BC 1136.6

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.6 Kolik je těch, kteří slyší slovo pravdy, ale nenávidí poselství i posla, protože pravda narušuje jejich klamavé praktiky!

"I speak that which I have seen with my Father," Christ continued, "and ye do that which ye have seen with your father." Two classes are plainly brought to view in these words—the children of light, who obey the truth, and the children of darkness, who reject the truth (Manuscript 136, 1899). 5BC 1136.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.7 Kristus pokračoval: **Jan 8:38** "[Já mluvím o tom, co jsem viděl u \[svého\] Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u \[vašeho\] otce.](#)" Tato slova jasně představují dvě skupiny lidí – děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které pravdu odmítají (Rukopis 136, 1899).